

Φως ανέσπερο

«Γενομένης δε ώρας έκτης σκότος εγένετο εφ' όλην την γην έως ώρας ενάτης· και εν τη ώρα τη ενάτη εβόησεν ο Ιησούς φωνή μεγάλη πλέγων· Ελωί Ελωί, λιμά σαβαχθανί; ό εστι μεθερμηνευόμενον, ο Θεός μου ο Θεός μου, εις τι με εγκατέλιπες;». Το κατά Μάρκον, κεφ. ΙΕ' στ. 33-34. Τρεμπάζαν τα κεριά στα χέρια του εκκλησιάσματος, το θυμίαμα ανέβαινε ψηλά, μοσκοβολούσε η Αγια-Τριάδα λιβάνι, βιολλέτες, φρέζες και λεμονοανθούς, και κάτι άηλο, βαθύ και αόρατο μα πάντοτε παρόν, ευωδίαζε αγιότητα ο ιερός τόπος, και η συγκίνηση παρούσα κι αυτή, αηλιά τόσο απτή που 'θελεις να απλωσεις τα δάχτυλα να την αγγίξεις. Να τηνπραΰνεις. Αηλιά γιατί να την ημερέψεις; Ηταν αγάπης συγκίνηση που σου μέλωνε τα οστά. Και σου πλημμύριζε ηλιόφως το νου. «Ο δε Ιησούς αφείσ φωνήν μεγάλην εξέπνευσε. Και το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω». Οπως σχιζόταν η παιδική καρδιά μου μες στη νύχτα, μες στις μυρωδιές, την αγαθότητα και την κατάνυξη. Από το εικονοστάσι της η Παναγιά η Μυρτιδιώτισσα, ήμερη –παρά ταύτα– με μαυρισμένο πρόσωπο, με μάτια υπερμεγέθη, βλέμμα που αγκάλιαζε γλυκασμένο τους πάντες, κρατούσε σαν βασίλισσα το βρέφος της κι έβλεπε κι εκείνο, έβλεπε κι εμένα, παραδίπλα τη μάνα μου, κοιτούσε και μακριά, ως έξω τη φωτεινή νύχτα που σάηλευε έτοιμη να δεχτεί τα πετούμενα στην κούρνια της, κι έπειτα έστρεφε τη στωική ματιά προς Εκείνον που σπάρραζε. Από τους φράχτες, από τις αυλές και τα περιβόλια ερχόταν αεράκι λεπτό μεθυστικό, τα άστρα, όσα κατέβαιναν μέχρι τα σπάσμένα τζάμια της εκκλησίας, ηλιοβολούσαν, οι γείτονες, οι φίλοι, οι συγγενείς, μαγνητισμένοι κοιτούσαν το λεπτό πονεμένο σώμα Του, ενώ ο εκατόνταρχος αναφωνούσε: «Αληθώς ο άνθρωπος ούτος υιός ην Θεού». Στον αύλειο χώρο κάποια αγόρια κυνηγιόντουσαν, ο χωροφύλακας τα παρατηρούσε και τα πουλιά φτεροκοπούσαν. Αδιάκοπα. Δεν βολεύονταν εκείνη τη νύχτα· φως ανέσπερο είχε απλωθεί και είχε κατακάτσει μέχρι και το πιο λιγνό κληρί· κι ως το πιο μικρό βλασταράκι.

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ